

Έρημος Κήπος
70 X 100
Λάδι σε Μ.Τ.Ε. 2007

ΝΙΚΟΣ
ΚΥΠΡΑΙΟΣ

Ρόδινα Αινίγματα
Ζωγραφική

GLORIA GALLERY
ΛΕΥΚΩΣΙΑ, ΚΥΠΡΟΣ, 2007

Abundant Mercy, Tactile Energy, and the Transendent Flower of Life
A Tribute to Nikos Kypraios

Robert C. Morgan Ph.D.

With the ambiguity of styles, hyperbole, and rancorous affectations that hover through the international art world, it is a solemn and comforting pleasure to encounter works of art that feel intelligent, sensuous, and real -- something that is not only called "art," but lives according to the signifiers of joy and abundance. I am reflecting on a point of view on art that belongs to Nikos Kypraios – a painter who does not disengage himself from the vestiges of the creative past, but employs those

vestiges at the source of his own

Robert Morgan and Nikos Kypraios during a lecture at the Leepa-Rattner Museum, Florida 2006

aesthetic making. The paintings of Kypraios resonate with an aesthetic impulse as if to signify moments of clarity within the complex circumstances of normative existence. Living in an age of simulacra – to cite the French philosopher Jean Baudrillard – is to endure a condition in which most of what we encounter is mediated by the power of advertising and is willfully given over to fakery. According to Baudrillard, we exist in a time where reproductions have replaced originals. We consider the problems of the natural environment in this way. We view the conservation of historical artifacts and the preservation of significant architecture, whether from the ancient past or from early Modernism, as removed from the necessities of everyday life. Not only does the simulacra relate to the environment and to architecture, it also relates to the art of painting -- the human tactile means by which Nikos Kypraios imagines his landscape scenarios. We might think of his paintings less in terms of simulacra, than as a phenomenon bestowed upon us by the forceful presence of an immense painterly intelligence.

Painting is no longer considered a window on life, as it was taught by Claude de Lorraine in the seventeenth century, and eventually absorbed into the French Academy. Nor is painting a mirror of the simulacra so rampant in the late twentieth century when Postmodernism was all the rage. The most

interesting and vital painting today is not found in glossy magazines. Rather it exists in a kind of seclusion, in faraway places, unencumbered by the technological transformations of urban life – in places like the island of Samos or in the hidden neighborhoods of Athens where Nikos Kypraios divides his time. The real painting of today travels inward where it speaks on a more intimate level. It offers us a subtle visual (sometimes optical) means by which to re-evaluate our position in the world, our ethos. Such painting reveals the possibility for opening unknown thresholds of time and space – lost avenues of haptic knowledge -- as human beings move forward into the twenty-first century.

Nikos Kypraios is interested in nature and in the spiritual depths derived from nature – those depths that take us to the very core of our being. His paintings are neither windows on a detached world nor are they mirrors that reflect the banalities of the simulacra. In recent months, Nikos has painted flowers that offer a symbolic narrative, an allegory on how we might prevail and, most significantly how we might discover the source of joy in life. They are paintings of abundant mercy that move us from the immanent world of everyday matter to a new and vital transcendent energy that seeks resolution through intimacy. They are paintings that envision a sense of being within the perception of common things and within the hearts of ordinary people who hold the potential to affect our way of seeing.

We know that when Paul Cezanne painted nature at the beginning of Modernism a century ago, he was thinking in terms of the future, of the structure of reality is a way that would transform itself. Just as Cezanne concealed the present within the domain of nature, Nikos Kypraios conceals the truth in images of flowers – roses, lilacs, orchids, and tulips. His flowers appear innocent on first glance until we notice the background of decaying trees, lifeless forests, haunting skies, and the sexualized flowers that beckon us towards life. Nikos foregrounds orchids, but most often, roses – or just a single rose -- as if it were meant to carry the burden of humanity's joy and grief in a single instant. There are paintings in which barbed wire holds the flower in check, keeping the rose or the tulip from extending out into the world of transcendent joy. The flowers of Nikos have no vases. They are gigantic flowers stranded in a foreign place, a war-torn forest, or isolated on a desecrated landscape. These paintings relate to the Burnt Forest series by Nikos where tragedy appears immanent unless human love and generosity intervene. Occasionally, Nikos will paint a woman's face in a window peering out on to the landscape. What does this mean? Where do we go from here?

As in the work of all great painters, Nikos admits a personal (intimate) as well as a gregarious (social) meaning. The intentions of the artist reveal sensitivity both political and romantic, a place where the interior aspirations of the artist move toward enriching the meaning of existence. Often these seemingly opposing elements connect at some point. Either they connect through the symbolic flower – the rose, for example -- either as a liberating force or as an imprisoned spectacle. Several paintings reveal this conflict. The rose is either surrounded by barbed wire or impeded in some other way. There is also another possibility -- that the rose will emerge without deference to a singular meaning. The rose becomes the rose – a sign more than a symbol. Even further, one might recall the passionate statement by Joseph Beuys who expressed years earlier (1972): “We cannot do it without the rose.”

What can we not do? This is a question shared by both Nikos and Beuys. Can the rose evolve through interior necessity and outer circumstance as a sign of being or as a modulation towards becoming? Can the rose exist in the wake of a transition from one level of understanding to another? Is the rose, in fact, a passage between the material and the spiritual worlds?

Νεκρή Ζώνη
120 X 100
Λάδι σε Μ.Τ.Φ. 2007

I give credit to Nikos who does not impose a statement of meaning on his paintings, but who, as an artist, opens the threshold toward meaning through suggestion. These paintings of flowers give us more than a lyrical nuance. They are paintings that hold a tremendous force, an insistence that we must pay attention to the impulse of deterioration as much as to the quality of life. Materialism is less a reprieve from suffering than a denial of all that makes life important. In this sense, Nikos is a painter of the real – that is, what exists in terms of the real, beyond the surface, beyond appearances, and far beyond the superficial artifice of the simulacra. Nikos' paintings are both signs and signifiers. They exist at the substratum of language. They are the first utterance – the place where we need to go in order to find the solace and happiness of living. Nikos Kypraios paints a symbolic world of indifference where it is still possible to share and enjoy the fruits of our simple, persistent labors.

Robert C. Morgan is a Renaissance figure and leading international critic in contemporary art. The author of many books, and literally hundreds of essays and reviews, Dr. Morgan is a frequent lecturer and curator on the international circuit and is Professor of Fine Arts in the Graduate Program at Pratt Institute in New York.

Άλλα δεν έχω μυστικά

70 X 100

Λάδι σε Μ.Τ.Ε. 2007

Ρ'Ο ΔΙΝΑ ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

Γιώργου Κ. Αγγελινάρα

Ο ΝΙΚΟΣ Κυπραίος είναι ο ζωγράφος των μεγάλων θεματικών ενοτήτων. Άλλοτε μας παρουσιάζει ζωγραφικές απεικονίσεις βυζαντινών εικονογραφιών εξαγιασμένων από τα βαρύτατα γονατίσματα και τις οδυνηρές περιπέτειες του Ελληνισμού, άλλοτε μας αποκαλύπτει ονειρικά αλλά πάντως αναγνωρίσιμα τοπία εμπνευσμένα από την ιδιομορφία του φωτοπερίχυτου σαμιακού εδάφους με σχεδιαστική και χρωματική αφαίρεση μέσα στον αέναο κυματισμό του Αγαίου και άλλοτε χαρτογραφεί με οριακή δραματική ένταση τις εφιαλτικές πυρκαγιές που κάθε καλοκαίρι τα τελευταία χρόνια μεταβάλλουν σε κρανίου τόπο απέραντες δασικές εκτάσεις με ανυπολόγιστες για το οικοσύστημα και το μέλλον της ανθρωπότητας.

Τα τελευταία χρόνια ο ζωγράφος ασχολείται αποκλειστικά με την ανθογραφία, όχι όμως για πρώτη φορά, γιατί και το 1992 είχε εκθέσει στην Αθήνα πίνακες με θέματα ανθογραφικά που είχαν κάμει εντύπωση στο φιλότεχνο κοινό και είχε αποσπάσει επαινετικές κριτικές από τους ειδήμονες και τους ιστορικούς της Τέχνης.

Με τους πρόσφατους ανθογραφικούς του πίνακες που τιτλοφορεί «Ρόδινα αινίγματα», ο ΝΙΚΟΣ αποδεικνύεται σπουδαίος χρωματογράφος και αριστοτέχνης σχεδιαστής. Τριαντάφυλλα, κρίνοι, χρυσάνθεμα, ιβίσκοι και ποικιλόχρωμα άνθη εξωτικά απαρτίζουν τη μεγάλη ανθογραφική συλλογή του. Δεν πρόκειται βέβαια για φωτογραφική απεικόνιση λουλουδιών της προτιμησέως του. Αυτά που επιλέγει να αποδώσει με τον χρωστήρα του τα βλέπει μέσα από έναν μεγενθυντικό φακό και τα απεικονίζει σε μεγάλες διαστάσεις με χρώματα άφθαστης λαμπρότητας που ακτινοβολούν και εξακοντίζουν στο χρόνο το αμήχανο φυσικό κάλλος, την αδαπάνητη ομορφιά της δημιουργίας του κόσμου προτού αμαυρωθεί από την εκβιαστική επέμβαση της ανθρώπινης βαναυσουργίας.

Τα ασύλληπτης ομορφιάς τριαντάφυλλα του ΝΙΚΟΥ όπως και όλα τα άλλα λουλούδια είναι ενταγμένα άλλα μέσα σε ένα παραδείσιο πολυφωνικό περιβάλλον, άλλα μέσα σε ένα τοπίο βραχύδες και αιχμηρό που το συνοδεύει ο ήχος του ασκητικού ξυλοσημάντρου και άλλα είναι τοποθετημένα μέσα σε ένα απροσδιόριστο περίγραμμα, στο οποίο κυριαρχεί η αφαίρεση και ανεικονικό σχεδιασμός με τον μακρινό απόηχο και τη λάμψη της βροντής για να προβληθεί εντονότερα όχι μόνον η

Ακάθιστος καημός
70 X 100
Λάδι σε Μ.Τ.Φ. 2007

απεικόνιση του συγκεκριμένου λουλουδιού, αλλά για να γίνει αισθητή ακόμη και η ιδιαίτερη ευωδία του καθενός που αναδίδεται μέσα από την διαρκώς εντεινόμενη χρωματική του ακτινοβολία.

Στους ανθογραφικούς πίνακες του ΝΙΚΟΥ είναι ευδιάκριτος ο πλούσιος συμβολισμός και η αιγιματική διάσταση της ζωγραφικής του θεματολογίας.

Μέσα σε ένα κόσμο κυριολεκτικά εφιαλτικών μεταστοιχειώσεων και αιφνιδίων μεταβολών που καθημερινά γίνεται όλο και περισσότερο απάνθρωπος, ο ζωγράφος βρίσκει ως αντίδοτο του βαθμιαίου κοινωνικού μθριδατισμού την αποκάλυψη της γνησιότερης μορφής του κάλλους που κατορθώνεται με τη μεγενθυτική διάσταση και με την τόλμη της εκρηκτικής χρωματικής αρμονίας ακόμη και των ταπεινών κρινολούλουδων του αγρού που εκμηδενίζουν και την πιο εντυπωσιακή ανθρώπινη μεγαλοπρέπεια.

Η στροφή προς την ομορφιά, η κατανόησή της και η απόλαυσή της απελευθερώνουν τον άνθρωπο από τα δεσμά της αντικειμενικής υλικότητας, από τη δουλεία της πλεονεξίας από τον απύθμενο εγωισμό της ματαιοδοξίας.

Η ζωγραφική ποιητικότητα του ΝΙΚΟΥ μας χειραγωγεί σε έναν κόσμο στον οποίο κυριαρχεί η γνησιότητα των αισθημάτων και η εξομολογητική διάθεση του ανθρώπου που ζει την αγχώδη καθημερινότητα και αντιμετωπίζει έντρομος τα τραγικά αδιέξοδα της εποχής μας.

Οι πίνακες του ΝΙΚΟΥ δεν είναι έργα διακοσμητικής φιλοκαλίας. Είναι έργα βαθύτατα συμβολικά, αιγιματώδη και αποκαλυπτικά. Ο φιλότεχνος θεατής όσο περισσότερο τα προσέχει, τόσο περισσότερο τα κατανοεί και μέσα στα μεγάλα περιγράμματα διακρίνει αδιόρατες κρυπτογραφικές μορφές και ελλειπτικούς γεωμετρικούς σχεδιασμούς που μαρτυρούν ότι ο κάθε πίνακας αποτελεί την σύμπτυξη και τη συμπερίληψη πολλών επι μέρους θεμάτων. Η κυριολεκτική ανεξάντλητη διαφάνεια προικίζει το κάθε έργο με έναν αδαπάνητο πλούτο εκφραστικής πληρότητας που αποτελεί όχι μόνο το απαύγασμα της σχεδιαστικής δεξιοτεχνίας του ζωγράφου, αλλά και την ειδοποιό διαφορά της ευαίσθητης καλλιτεχνικής του ιδιοσυγκρασίας.

Η ζωγραφική του ΝΙΚΟΥ είναι πολυδιάστατη και πολυφωνική, εκπέμπει σε πολλές συχνότητες τα μηνύματά της και «έκαστος εξ αυτής λαμβάνει όσον δύναται λαβείν».

Γιώργος Κ. Αγγελινάρας
Φιλολόγος

Τηλαυγείς Ωδές
140 X 100

Λάδι σε Μ.Τ.Φ. 2007160 X 100

Λάδι σε Μ.Τ.Φ. 2007

Το κέλυφος της μοναξιάς

70 X 100

Λάδι σε Μ.Τ.Φ. 2007

Ο ΑΙΝΙΓΜΑΤΙΚΟΣ ΕΡΩΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΚΥΠΡΑΙΟΥ

ΜΙΑ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ ΣΤΑ ΑΙΝΙΓΜΑΤΙΚΑ ΤΟΥ ΤΟΠΙΑ

Χρίστου Λάνδρου

Γνώρισα τον Νίκο Κυπραίνο, όταν έμενε και ζωγράφιζε στο μοναστήρι της Ζωοδόχου Πηγής στο όμορφο βραχώδες βουνό Ραμπαηδόνι απέναντι ακριβώς από τις μικρασιατικές ακτές. Είχα εντυπωσιαστεί από το ήρεμο και φωτεινό του βλέμμα και την απίστευτα αισιόδοξη αντιμετώπιση των πραγμάτων που τον χαρακτήριζε, καθώς και το σχεδόν μόνιμο σεμνό χαμόγελό του σε κάθε συνάντηση. Πρέπει να ήταν στις αρχές της δεκαετίας του 90, όταν είχε αρχίσει να κυκλοφορεί το περιοδικό μας Απόπλους. Αργότερα, προς το τέλος της δεκαετίας, καθώς τέλειωνε ο αιώνας και η δεύτερη χιλιετία, είχα τη χαρά και την τιμή να συνεργαστώ μαζί του στη διοργάνωση μιας μεγάλης έκθεσης στο νέο κτίριο του Ιστορικού Αρχείου, στις Παλιές Φυλακές, πριν ακόμα μεταφερθεί σ' αυτό το αρχαιακό υλικό από το κτίριο της βιβλιοθήκης. Αν και τότε δεν ειπώθηκε καθαρά, ο Νίκος με την έκθεσή του εκείνη δεν συμμετείχε απλά στον εορτασμό του τέλους της χιλιετίας του millennium, όπως λεγόταν, αλλά ήθελε, νομίζω, να καταθέσει τη δική του πολιτική άποψη για τον αιώνα που έφευγε, ενός αιώνα γεμάτου από πολέμους, μεταναστεύσεις, προσφυγίες και φυσικές περιβαλλοντικές καταστροφές από τις οποίες είχε δοκιμαστεί και η Σάμος.

Ήταν μια έκθεση προφητική για όσα επρόκειτο να δοκιμάσει το νησί μας με τη μεγάλη πυρκαγιά του 2000. Από την πλευρά μου ως υπεύθυνος του Αρχείου αισθάνομαι ιδιαίτερα ικανοποιημένος γιατί η μετατροπή των πρώην φυλακών σε Ιστορικό Αρχείο, σ' έναν χώρο δηλαδή έρευνας και πολιτισμού, σηματοδοτήθηκε στην αρχή της νέας χρήσης με μια έκθεση ζωγραφικής, ένα μεγάλο πολιτιστικό γεγονός που έδινε στον χώρο άλλες διαστάσεις. Θεωρώ πως ήταν κάτι σαν καθαγιασμός, ένας καθαρμός και εξαγνισμός των πρώην κελιών από τον πόνο και τις αγωνίες που είχαν συσσωρευθεί με τα χρόνια μέσα στους χοντρούς τοίχους της φυλακής. Πριν από την έκθεση είχε προηγηθεί η συνάντηση παλιών πολιτικών κρατουμένων οι οποίοι μίλησαν για τις εμπειρίες τους της φυλακής. Με τέτοιες εκδηλώσεις άρχισε σιγά σιγά να ανοίγει ο χώρος, να γίνεται επισκέψιμος και ελκυστικός. Σε τούτο η έκθεση του Νίκου έπαιξε καθοριστικό ρόλο μια και την επισκέφθηκαν όλοι σχεδόν οι μαθητές δημοτικών και γυμνασίων.

Έκτοτε ακολούθησαν αρκετές άλλες εκθέσεις του Νίκου στη Σάμο, στην Αθήνα και στο εξωτερικό, ιδιαίτερα στην Αμερική, απ' όπου μας ήλθαν και υπέροχες κριτικές προσεγγίσεις του έργου του, προσεγγίσεις που συνέδεσαν τη σχέση του με τη βυζαντινή τέχνη και τις σύγχρονες τεχνολογίες, καθώς και τη σχέση της ζωγραφικής του με την κοινωνική πραγματικότητα.

Η τελευταία δουλειά του υπήρξε ιδιαίτερα αποδοτική. Πάνω από 50 πίνακες με υπερμεγέθη λουλούδια, τριαντάφυλλα και οχιδέες ανάμεσα σε κατεστραμμένα τοπία. «Αινιγματικά τοπία» είναι ο γενικός τίτλος της ενότητας, γιατί πράγματι υπαινίσσονται πάρα πολλά θέματα. Όπως και τα προηγούμενα έργα του, τα «αινιγματικά τοπία» είναι περισσότερο αλληγορικά και συμβολικά από κάθε άλλη φορά.

Τα τοπία του Νίκου είναι μια καλή πρόφαση για να δηλωθεί καθαρά ο αφιλόξενος σύγχρονος κόσμος μας. Μέσα από το ρημαγμένο τοπίο αναδύονται πεισματικά, επίμονα και κυριαρχικά σε ποικίλους υπέροχους χρωματισμούς τα άνθη, τριαντάφυλλα και ορχιδέες. Αν λοιπόν τα ρημαγμένα τοπία συμβολίζουν τον καθημαγμένο κόσμο μας, τα λουλούδια υποδηλώνουν το ερωτικό συναίσθημα, το ερωτικό πάθος σε όλες του τις εκφάνσεις από τις πιο τρυφερές μορφές του μέχρι τις πιο εκρηκτικές του διαστάσεις.

Αφιλόξενος όντως ο κόσμος της εποχής μας και σκοτεινός δεν επιτρέπει την ανάπτυξη συναισθημάτων που ομορφαίνουν τις καθημερινές μας σχέσεις. Αφιλόξενος γίνεται καθημερινά ο κόσμος στον οποίο ζούμε και στον οποίο θα ζήσουν τα παιδιά μας εξαιτίας της επιδεινούμενης αποξένωσης, της αλλοτρίωσης, της εκμετάλλευσης, του εγωισμού, της ατομοκρατίας, του υπέρμετρου καταναλωτισμού και της χωρίς όρια ευμάρειας των λίγων εις βάρος των πολλών. Τέτοια και πλήθος άλλα δεινά φαίνεται να έχει σωρεύσει στην κοινωνία μας η καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση και η επιθετικότητα με την οποία αυτή εκδηλώνεται σε ολόκληρον τον πλανήτη. Πολεμικές συγκρούσεις, ανταγωνισμοί, άγρια εκμετάλλευση των ασθενέστερων λαών από τους ισχυρούς της γης, απαξίωση των διεθνών οργανισμών, διαστρέβλωση των αξιών για τις οποίες θυσιάστηκαν πολλοί άνθρωποι, φαίνεται πως επικρατούν στην καθημερινότητά μας τόσο που ο άνθρωπος συνηθίζει στη φρίκη και σιγά σιγά την

Όνειρα φυλακισμένα
100 X 160
Λάδι σε Μ.Τ.Ε. 2007

αποδέχεται. Κι ακόμα πιο συγκεκριμένα, εμφύλιοι σπαραγμοί πείνα και δυστυχία σε πολλές χώρες του τρίτου κόσμου στην Αφρική και στην Ασία. Και προσφυγιά! Ποιος να τό 'λεγε πως στην αυγή του 21ου αιώνα εκατομμύρια ανθρώπων θα αναγκάζονταν να εγκαταλείψουν την πατρίδα τους όχι για να αναζητήσουν καλύτερες συνθήκες διαβίωσης, αλλά για να γλιτώσουν από το θάνατο. Κατά χιλιάδες περνούν οι πρόσφυγες από τα ανατολικά σύνορα, εκατοντάδες από αυτούς, νέοι κυρίως, γυναίκες και παιδιά έχουν πνιγεί στη θάλασσα που χωρίζει τη Σάμο από την Τουρκία. Κι όταν επί τέλους καταφέρνουν να φτάσουν στο κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, στην Ελλάδα με τη μεγάλη ιστορία και τον ανώτερο πολιτισμό υφίστανται ακόμα χειρότερα μαρτύρια και εξευτελισμούς στα στρατόπεδα προσφύγων, στα ακατάλληλα κτίρια όπου στοιβάζονται 200 και 350 άτομα φίρδην μίγδην εκεί που δεν χωράνε πάνω από 20 με 30.

Αυτά και πολλά άλλα συνθέτουν όχι απλά έναν κόσμο αφιλόξενο αλλά μια εφιαλτική κατάσταση που εξαπλώνεται και μολύνει ολόκληρο τον πλανήτη όπως εκφράζει εύγλωττα ένας από τους τελευταίους πίνακες του Νίκου. Την απάνθρωπη και σκληρή αυτή πραγματικότητα πιστεύω ότι θέλει να καταγγείλει με την τέχνη του ο Νίκος. Νομίζω ότι και με τους προηγούμενους πίνακές του που είχαν σαν θέμα τα καμένα της Σάμου ήθελε να καταγγείλει όχι μόνο την μεγάλη οικολογική καταστροφή αλλά και τις καταστροφές που προκαλούσαν και συνεχίζουν να το κάνουν οι πόλεμοι στη Γιουγκοσλαβία και στο Ιράκ. Πιστεύω συνεπώς ότι η θέση του ζωγράφου είναι θέση πολιτική γαι όσα συμβαίνουν στην εποχή μας.

Θεωρώ πως είναι αδύνατο να μην επηρεάζουν τον καλλιτέχνη όσα συμβαίνουν γύρω του, δεδομένου ότι είναι ένας από τους πιο ευαίσθητους δέκτες των μηνυμάτων του καιρού του και αντιπροσωπευτικός εκφραστής των προβληματισμών της κοινωνίας του.

Μέσα σ' αυτό το αφιλόξενο και αινιγματικό τοπίο αναδύονται απαιτητικά τα υπέροχα άνθη του Νίκου, επιβλητικά και μυρίπνοα. Αποτελούν την έκφραση της ζωής όπως ακριβώς είναι και ο έρωτας. Τα λουλούδια υποδηλώνουν την ομορφιά, τη ζωντάνια, το πάθος, την επιβολή των συναισθημάτων στον κόσμο. Τα άνθη του Νίκου επιβάλλονται στο τοπίο του αφιλόξενου κόσμου με το μέγεθός τους, τα χρώματά τους και το εξαιρετικό πάθος που αναδύεται ως άρωμα από το κέντρο τους, εκεί όπου εντοπίζεται το κέντρο ενός ανείπωτου πόθου και όπου αιχμαλωτίζεται το βλέμμα. Επιβάλλονται ακόμα με την αγωνία τους, καθώς απεικονίζουν όχι μόνο το ερωτικό συναίσθημα με τα αισθησιακά του χαρακτηριστικά, αλλά υποδηλώνουν και την κρίση των ερωτικών σχέσεων στην κοινωνία μας. Τα πέταλα των τριαντάφυλλων ανοίγουν άλλοτε δεκτικά στο φως κι άλλοτε δημιουργούν χοάνες και περιδινήσεις που οδηγούν σε ένα απύθμενο χάος που τρομάζει. Άλλοτε σχηματίζουν μορφές σε περιπαθείς ή τρυφερούς εναγκαλισμούς κι άλλοτε προκαλούν ανεμοστοβίλους και φωτεινές εκρήξεις. Μήπως όμως και το ερωτικό πάθος δεν είναι μια περιδίνηση ψυχής και σώματος, ένα ιλιγγιώδες στροβίλισμα που όταν βρεθεί κανείς μέσα του δεν ξέρει πού θα καταλήξει; Ένα σφίξιμο στην καρδιά και δέος μεταδίδεται στη θέαση των πινάκων του Νίκου, με τα περιδινίσματα των σχημάτων και την εκρηκτικότητα των χρωμάτων. Τα άνθη κατέχουν σχεδόν πάντα το κέντρο των πινάκων. Στις ορχιδέες το ερωτικό πάθος δηλώνεται με εντονότερο αισθησιασμό, πάντα όμως μέσα σ' ένα απέραντα ερημικό και αφιλόξενο περιβάλλον.

Είναι πάρα πολλά αυτά τα οποία θέλει, νομίζω, να δηλώσει ο Νίκος. Κατά τη γνώμη μου, πρώτα πρώτα να καταγγείλει την κατάσταση που επικρατεί στον κόσμο μας. Στη συνέχεια να τονίσει ότι ο έρωτας διαθέτει μεν την αγνότητα και την ομορφιά των λουλουδιών, αλλά δεν πρόκειται για ένα ακίνδυνο συναίσθημα. Αντίθετα είναι ένα ωραίο αλλά επικίνδυνο πάθος, ουδέποτε δεδομένο και εκ των προτέρων σίγουρο και σταθερό. Το ερωτικό στοιχείο στην εποχή μας, στο σύγχρονο κόσμο δυναστεύεται καθημερινά, ο έρωτας ισοπεδώνεται από τις ανειλικρινείς συμπεριφορές και στάσεις, από τους υποκριτικούς θεσμούς, ακόμα και από αυτόν το θεσμό του γάμου. Φαίνονται καθαρά στους πίνακες οι ρήξεις και οι κρίσεις με βαθιές μαύρες πινελιές που διαπερνούν σαν σπαθιές τα τριαντάφυλλα. Ο έρωτας πληγώνεται από τις κοινωνικές και πολιτικές καταστάσεις, μοιάζει να βρίσκεται εν διωγμώ. Στα αινιγματικά τοπία θα εντοπίσουμε πίσω από τα χρώματα κρυφά πρόσωπα και μάτια που αγωνιούν ή άλλα, όπως εκείνα των προσφύγων που κοιτάζουν με απορία, έκπληξη και απελπισία πίσω από τα κάγκελα του εγκλεισμού τους. Θα παρατηρήσουμε πρόσωπα που εγκαταλείπουν το τοπίο και μορφές δονκιχωτικές απόμακρες και σκοτεινές να φεύγουν. Αλλού θα διακρίνουμε φίδια να περιζώνουν απειλητικά τα τριαντάφυλλα, έτοιμα να χύσουν το δηλητήριό τους. Τα άνθη βέβαια επιμένουν με τη ζωντάνια και το κάλλος τους.

Ο έρωτας είναι συστατικό στοιχείο της ζωής και αυτό μπορεί να δώσει ελπίδα και συνέχεια στον κόσμο μας. Αυτό πιστεύω εκφράζουν τα λουλούδια του Νίκου. Μόνον αυτό το στοιχείο, το ερωτικό,

Σφαιρικά τρίγωνα
100 X 100
Λάδι σε Μ.Τ.Φ. 2007

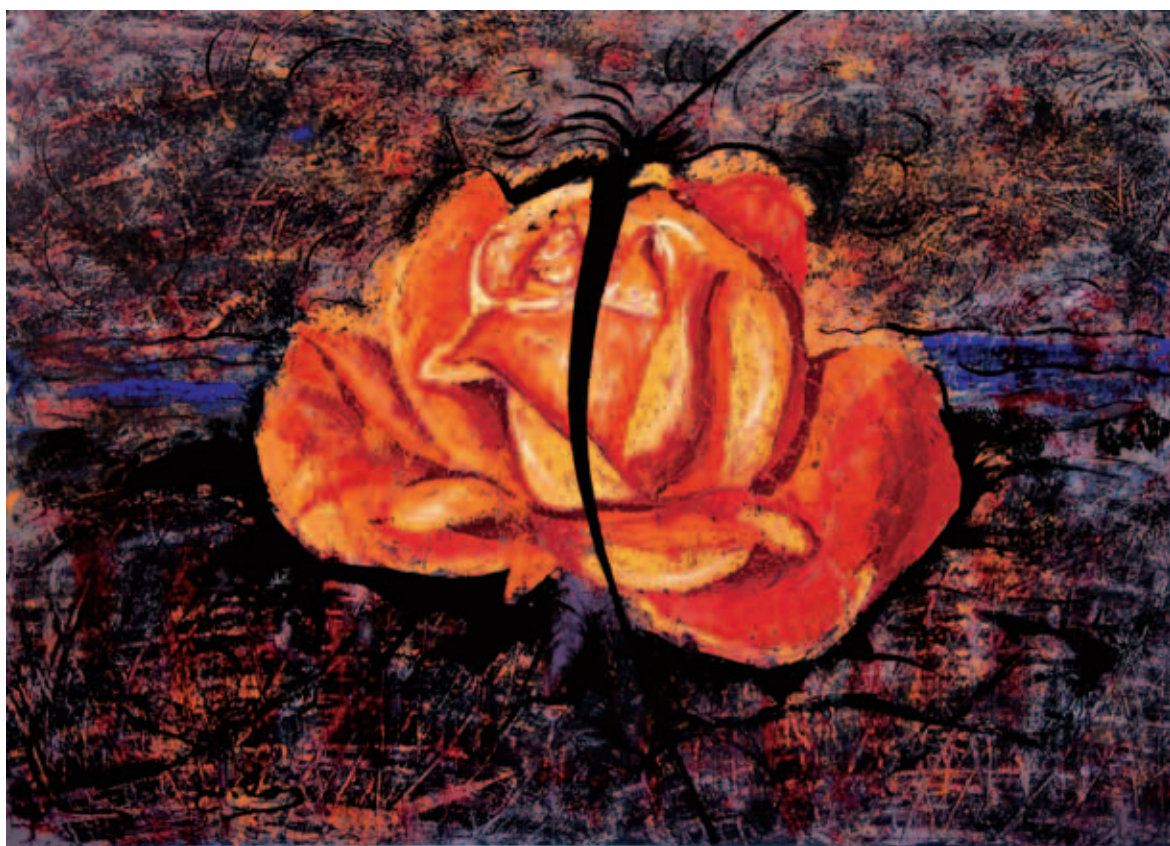
με την ευρεία έννοια και έκφρασή του θα μπορέσει να δώσει την προοπτική ανασυγκρότησης του κατεστραμμένου κόσμου. Ο έρωτας είναι το μέλλον. Η ζωγραφική του Νίκου και η εν γένει στάση του δεν αποπνέει απαισιοδοξία. Καταγγέλλει, αλλά δεν υποτάσσεται, δεν απελπίζεται, δεν οδηγείται σε αδιέξοδα. Η υπαρξιακή αγωνία του είναι εμφανής, αλλά και διάσπαρτα τα μηνύματα αισιοδοξίας και ελπίδας στους πίνακές του. Ελπίζει πως ο κόσμος, αν και είναι κατεστραμμένος και ζοφερός, δεν είναι όμως χαμένος για πάντα. Μέσα από τις στάχτες του το καμένο τοπίο αναγεννάται. Τα λουλούδια ανθίζουν και τα πέταλά τους με τα έντονα ή απαλά χρώματά τους καλύπτουν το έρημο και αφιλόξενο τοπίο. Ο Νίκος αγαπά τον κόσμο, πιστεύει στον Άνθρωπο και στις διαχρονικές του αξίες και ελπίζει στις θετικές και αισιόδοξες προοπτικές του. Οργίζεται όμως με όσα συμβαίνουν στην εποχή μας και επιμένει με πείσμα να εκφράζει τις θέσεις του μέσω της τέχνης του.

Σάμος, 26-9-2007
Χ. Λάνδρος

Κρυσταλλώθηκε η σιωπή
70 X 100
Λάδι σε Μ.Τ.Φ. 2006

Ρωγμή
70 X 100
Λάδι σε Μ.Τ.Φ. 2007

SELECTED EXHIBITIONS

1969 Group Exhibition by the Agency of Intellectual Co-operation, Athens
1971 Personal Exhibition in Norfolk, Virginia, USA
1974 Personal Exhibition in LA TROBE UNIVERSITY, Melbourne
1975 Personal Exhibition in RAIN Gallery, Melbourne
1978 Personal Exhibition at the Victoria Artists Society, Melbourne
1979 Group Exhibition at Russell David Gallery, Melbourne
1979 Personal Exhibition at the Victoria Artists Society, Melbourne
1981 Personal Exhibition at the Victoria Artists Society, Melbourne
1982 Personal Exhibition at the HOLDSWORTH Gallery, Sydney
1982 Personal Exhibition at the National University, Canberra
1983 Personal Exhibition at the PINACOTHECA Gallery, Melbourne
1984 Group Exhibition at the BLOOMFIELD Gallery, Sydney
1984 Group Exhibition at the National Gallery, Ballarat
1985 Personal Exhibition at BARRY STERN Galleries, Sydney
1985 Personal Exhibition at the COOKS HILL Gallery, Newcastle
1985 Personal Exhibition at the PINACOTHECA Gallery Melbourne
1986 Personal Exhibition at the BARRY STERN Galleries, Sydney
1986 Personal Exhibition at the Pneumatiko Kentro Athens, Greece
1987 Personal Exhibition at the HOLDSWORTH Gallery, Sydney
1988 Personal Exhibition at the CHAPMAN Gallery Sydney
1989 Festival Antipodes Group Exhibition WESTPAC Gallery, Melbourne
1992 Personal Exhibition at the ANTINOR Gallery
1993 Group Exhibition at the MARIA PAPADOPOULOS Gallery, Athens
1993 Opening of the museum of MARK CHAGALL VITEBSK, Belarus
1994 Personal Exhibition at the MARIA PAPADOPOULOS Gallery, Athens
1994 Took part at the first International Plein Air on Painting named after Mark Chagall in Vitebsk, Belarus. Awarded First Prize
1995 Personal Exhibition at the National Museum of Art Minsk, Belarus
1997 Personal Exhibition at Editions Gallery and Australian Art Resources, Melbourne
1999 Personal Exhibition at ART CLUB DESIGN 2000, Thessaloniki
2003 Personal Exhibition at IRIS GALLERY, Athens
2003 Personal Exhibition at KOUROS GALLERY, New York
2004 Personal Exhibition at Gallery 1601, Australian Embassy, Washington D.C. U.S.A
2005 Personal Exhibition at Leepa Rattner Museum of Modern Art, Florida USA
2007 Personal Exhibition at IRIS GALLERY, Athens

EDITIONS

Nikos: A DECADE

Published in 1981 by Hayle Mill Editions

National Library of Australia - Card Number ISBN 0 9593467 0 8 with 120 pages including 106 illustrations.

NIKOS "ΙΡΙΑΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΠΡΟΤΥΠΩΣΕΙΣ" NEOS TYPOS Editions Athens 1996

Catalogue for ART CLUB Design 2000

NIKOS: SAMOS 2000

Catalogue for the SAMOS Exhibition November 2000

Catalogue for the LEEPA-RATTNER Museum of Modern Art, Florida USA

DISTINCTIONS

1. Hellenic distinction award by the Premier of Victoria Mr. Cain for Nikos Kypraios contribution to art in Australia 1982
2. First Prize at the first International Plein Air Painting named after Mark Chagall, Vitebsk Belarus, 1994.
3. Hellenic distinction award 1994

PUBLICATIONS

2004 ART PRESS Paris by Robert Morgan

2004 ODYSSEY: The World of Greece

2005 George Agelinas

2006 ODYSSEY November

2006 Dr. Robert C. Morgan: Essay in Leepa Rattner Museum of Modern Art Catalogue

SELECTED BIBLIOGRAPHY

A.O. CONNOR "AUSTRALIA REVIEW"

G. MIHELAKAKIS

R. KRAUSMEN "ASPECT"

NADINE AMADIO

Pr. STELIOS LIDAKIS

MATINA MELA

Pr, CHR. CHRISTOU

AG. TAMVAKI

Μελισσούλα
57 X 85
Λάδι σε MTF